

býti usnesení o zrušení společnosti zapsána do rejstříku obchodního jen tehdy, vykáže-li se společnost osvědčením příslušné berní správy, že tato proti zrušení společnosti nečiní námitek. Tomuto požadavku v tomto případě nebylo vyhověno a neměl důsledkem toho zápis zrušení a likvidace společnosti býti povolen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Dle §u 8 zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n. jest k dobrovolnému zrušení společnosti zapotřebí svolení berní správy, příslušné ku zajištění dávky z majetku. Společností takovou jest dle článku I. prováděcího nařízení k tomuto zákonu ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n. také akciová společnost. Zrušení společnosti jest dle téhož článku nařízení dobrovolným, děje-li se dobrovolným usnesením účastníků (akcionářů), a může býti zapsáno do obchodního rejstříku jen tehdy, vykáže-li se společnost osvědčením příslušné berní správy, že tato proti zrušení nečiní námitek. Akciová společnost, o niž jde, usnesla se na zrušení a likvidaci na valné hromadě dne 23. února 1925 všemi hlasy přítomných akcionářů, tedy dobrovolně ve smyslu §u 8 cit. zákona a článku I. prováděcího nařízení a byla proto povinna, by při opovědi zápisu zrušení vykazala souhlas berní správy, a neměl rejstříkový soud před tímto osvědčením zápis povolit. Jest nerozhodno, že se rekurující společnost ustavila teprve na základě výnosu ministerstva vnitra ze dne 19. srpna 1920, tedy po vydání oněch předpisů, neboť zákon nečiní rozdíl. Rovněž nelze dovoditi z účelu zákona — zajištění dávky z majetku — že společnosti, vzniklé v této pozdější době nejsou povinny, by si zjednaly souhlas berní správy ke svému zrušení, neboť může se na příklad státi, že jde o podnik, jehož nabytelný majitel od předchůdce, jemuž byla dávka z majetku předepsána a za kterou do jisté míry ručí nový nabyvatel (§ 8 druhý odstavec zákona čís. 134/1920). Musí proto býti berní správě v každém případě zrušení společnosti umožněno, by zařídila, čeho třeba k zajištění dávky. A k tomu směřuje právě zákonný předpis svrhu vytčený.

Čís. 5325.

Zápis předmětu obchodu není sice při komanditní společnosti obligatorním, dojde-li však k němu, musí býti pravdivým. Pokud nelze zapsati »bankovní« a »směnárenskou živnost«.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 818/25.)

Rejstříkový soud zamítl žádost firmy »K. a spol., komanditní společnost,« by byla zapsána jako nový předmět podniku bankovní a směnárenská živnost, ježto dle sdělení obchodní a živnostenské komory firma »K. a spol., komanditní společnost« provozuje jen obchod s losy, zejména prodej losů na splátky, vzhledem k čemuž by nebyl opověděný předmět podniku pravdivým. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurentka domáhá se zápisu změny dosavadního předmětu podniku »obchod s losy v Československé republice dovolenými« na »bankovní a směnářenskou živnost«. Zápis předmětu podniku v obchodní rejstřík není sice při komanditní společnosti obligatorním, dojde-li však k němu, musí býti pravdivým, což plyne již z účelu obchodního rejstříku, který má veřejnost autoritativně informovati o obchodních poměrech kupců tam zapsaných. Jest proto povinností soudů rejstřík vedoucích, by opověď k zápisu zkoumaly i po této stránce co do její správnosti a pravdivosti. Podnik, ohlášený jako bankovní a směnářská živnost, předpokládá již dle svého označení pravidelný provoz všech bankovních obchodů ve větším měřítku po živnostensku. Bylo-li tedy zjištěno opětovnými dotazy u obchodní a živnostenské komory, k vyjádřením a vysvětlením tohoto druhu zákonem ze dne 29. června 1868, čís. 82 ř. zák. povoláné (viz k tomu výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 20. listopadu 1922, čís. 45.193 čís. 36 věstníku z roku 1922), že podnik rekurentčin zabývá se pouze obchodem losy, zejména na splátky a že bankovních a směnářských obchodů po živnostensku pravidelně neprovozuje, a vyzněl-li posudek svazu bankovních firem Československé republiky v Praze, jehož se sama rekurentka dovolává, v ten smysl, že firma K. a spol. provozuje pravidelně a ve větším rozsahu obchod losy a to speciálně obchod s losy na splátky, kdežto jiné bankovní obchody provádí nejvýše ojediněle, a uvádí-li konečně gremium pražského obchodnictva ve svém dopise ze dne 26. srpna 1925, že rekurentka provozuje zatím jen obchod s losy, jmenovitě na splátky, ve značnějším rozsahu a že prý teprve zamýšlí zabývat se všemi bursovními obchody a zvýšiti kapitál a že není dosud členem pražské peněžní bursy — nutno přisvědčiti názoru obou nižších soudů, že nelze zapsati podnik rekurentčin do obchodního rejstříku jako závod bankovní a směnářský, poněvadž by to odporovalo zásadě pravdivosti.

Čís. 5326.

V řízení o soudním odhadu za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty platí o opravných prostředcích předpisy nesporného řízení.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 830/25.)

V řízení o odhadu nemovitostí za účelem vyměření zemské dávky z přírůstku hodnoty zamítl soud první stolice námitky účastníků proti jmenování třetího znalce. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřípustný. D ů v o d y: Jmenování znalců pro výkon odhadu, o nějž tu jde, řídí se ustanovením Šu 273 nesp. říz. a podpůrnými předpisy civilního soudního řádu a exekučního řádu. Dle Šu 239 druhý odstavce ex. ř. není proti usnesení, kterým se určuje, kolik znalců má býti přivzato k odhadu, a kterým znalci se jmenují, samostatného opravného prostředku. Poněvadž stěžovatelé domáhají se vlastně změny rozhodnutí ze dne 25. července 1925 v tom bodě, že byl přivzat ještě třetí znalec z oboru